

Hồi 54**Chốn Miếu Hoang Hồ Rong Quần Tụ****Mang Nội Thương Hào Kiệt Bó Tay**

Dồng Thiên Kỳ định xoay người chuyển thế kiếm nhưng không còn chút sức lực nữa, chàng nặng nề ngồi phịch xuống đất, cảm thấy khí huyết toàn thân đảo lộn, đầu óc chao đảo như bị say sóng, chân tay không còn cất nhắc được nữa.

Đồng Thiên Kỳ nặng nề thở dài một tiếng, khó nhọc tra kiếm vào bao, chép miệng :

- Người hành thiện không được đeo đuổi tới cùng, kẻ tác ác sẽ tận cùng tác ác xem ra trời xanh khéo trở trêu rồi !

Thiên Huyền Kiếm sau khi bị thương nháy lùi về hơn trượng, còn thuận đà lao thêm mấy bước nữa mới dừng lại. Quay lui nhìn không thấy đối phương truy đuổi, ngược lại lão phát hiện ra Đồng Thiên Kỳ ngồi bệt xuống đất mới vận công bế huyệt cầm máu.

Tuy trong lúc quần bách nhưng một ý nghĩ lóe lên trong đầu Thiên Huyền Kiếm, lập tức trên bộ mặt đầy nếp nhăn, nỗi sợ hãi được thấy bằng vẻ đắc thắng.

Lão lập tức quay lại, nhìn sắc mặt trắng xanh của Đồng Thiên Kỳ hăm hè :

- Tiểu tặc ! Người biết thái gia định xử trí người thế nào không ?

Quét mắt nhìn mười bảy tử thi nằm la liệt, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt đáp :

- Lão họ Tất, nếu bây giờ người giết được Đồng Thiên Kỳ này là may phúc lắm, không thì qua hôm nay Đồng mỗ đã có kế hoạch hành sự rồi !

Quan sát kỹ Đồng Thiên Kỳ hồi lâu Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ đột nhiên lùi lại cúi xuống nhặt thanh "Thiên Huyền Kiếm" nằm chổng chơ bên cạnh cánh tay phải co quắp của mình, tiến một bước tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ, miệng cười cay độc:

- Giết người ư ? Dễ dàng thế được ! Hắc hắc... lão phu lời to rồi... trước hết bắt người trả giá cánh tay của mình, sau mới trị người bằng cách tàn độc nhất mà con người có thể nghĩ ra ! Ha ha ha...

Đồng Thiên Kỳ cười khinh thị :

- Dèm dài nhiều mộng, người biết câu đó chứ ?

Thiên Huyền Kiếm cười hắc hắc, nói:

- Lão phu nói rồi ! Cần phải có lợi nhuận. Trước hết hãy trăm tử chi người đã, sau sẽ liệu...

Lão liên hoa kiếm xông tới chuẩn bị động thủ.

Vừa lúc đó có một âm thanh trầm đục vang tới :

- Tất đàn chủ, dừng tay !

Thiên Huyền Kiếm biết thượng cấp Vu Hôi Kiếm xuất hiện, sau một thoáng suy nghĩ, lão thấy mình không thể bỏ lỡ cơ hội phục thù cũng như chấm dứt mối hiểm họa sau này. Thiên Huyền Kiếm làm như không nghe mệnh lệnh, quát to một tiếng át đi :

- Đồng tiểu bối, mạng người tới rồi !

Lời vừa dứt, kiếm liên bổ xuống đỉnh đầu đối phương, lúc này lão không bận tâm đến chuyện phải thực hiện cách báo thù nữa.

"Chong !" Bỗng chốc thanh kiếm của Thiên Huyền Kiếm bị đánh bật khỏi tay rơi xuống đất. Lão còn kịp nhìn thấy một thanh đoản kiếm rơi xuống bên cạnh.

Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ hoảng hốt đánh mặt sang bên phải, chính ở đó Vu Hôi Kiếm đang lạnh lùng đưa mắt nhìn lão.

Thiên Huyền Kiếm cố trấn tĩnh, cúi. mình nói :

- Đệ tử cung nghênh Ngũ chủ đại giá, vốn không biết Ngũ chủ thân đến nên trót mạo phạm, dám xin Ngũ chủ xá tội !

Vu Hôi Kiếm cười nham hiểm, cất giọng lạnh như băng :

- Tất đàn chủ tự cho mình tuổi cao sức yếu nên thính lực cũng kém rồi, đến nỗi lão phu nói to như vậy mà không nghe được ư ?

Nói xong chậm bước lại gần.

Thiên Huyền Kiếm biến sắc, run giọng biện bác :

- Đệ tử vừa rồi quá kích động...

Vu Hôi Kiếm cắt lời :

- Tất đàn chủ còn điều gì muốn nói nữa không ?

Sắc mặt Thiên Huyền Kiếm xám ngắt như tro, lão run giọng :

- Đệ tử không dám !

Vu Hôi Kiếm từ từ bước tới bên Đồng Thiên Kỳ, vẻ mặt lạnh lùng của lão bỗng nhiên biến đi, giọng nói của lão bỗng trở lên thân thiết:

- Xin bỏ lỗi đã làm Đồng tiểu ca kinh động !

Đồng Thiên Kỳ liếc xéo đối phương, lạnh giọng :

- Vu Hôi Kiếm, chúng ta không phải gặp phau lần đầu, khách khí thế làm chi?

Vu Hồi Kiếm vẫn ôn tồn :

- Đồng tiểu ca không được khỏe cho nên lời nói có phần nóng nảy...
- Đúng thế, Đồng Thiên Kỳ lúc này. mình không tự chủ, lực bất tòng tâm, tôn giá chẳng cần phải lo lắng.

- Đồng tiểu ca tuy bệnh nặng nhưng hà tất phải lo lắng làm gì ? Người ta thường nói : Thầy thuốc không sợ bệnh, Phật độ người có duyên, câu đó tiểu ca cho đúng chứ ?

Đồng Thiên Kỳ lướt mắt nhìn đối phương, giọng vẫn không kém gay gắt :

- Tôn giá cho rằng giữa Đồng mỗ và Tứ Lão các người, ngoài duyên liễu mạng, một mất một còn, còn duyên gì nữa ?

Vu Hồi Kiếm chợt nghiêm mặt nói :

- Tương phùng cũng là một duyên. Đồng tiểu ca, nhập vào bốn bang cùng thống trị Trung nguyên, hơn nữa lão phu gặp tiểu ca vừa đúng dịp tiểu ca đang gặp sự khó, thế không phải thiên duyên là gì?

Đồng Thiên Kỳ ngửa mặt cười lớn :

- Chỉ sợ Nhật Nguyệt Bang các người muốn thống trị võ lâm ở Trung nguyên này nhưng lực bất tòng tâm mà thôi !

Vu Hồi Kiếm chợt dạ, buột miệng hỏi:

- Người dựa vào đâu mà suy đoán như vậy ?

Đồng Thiên Kỳ bình thản đáp:

- Đồng mỗ dựa vào thực tế.

Vu Hồi Kiếm cười khẩy:

- Lão phu biết người tối nay mới đặt chân tới Trung nguyên.

- Nhưng sự thực Đồng mỗ lại biết từ lúc còn ở Vạn Thánh Đảo.

Vu Hồi Kiếm tuy quan tâm nhưng vẫn làm ra vẻ thờ ơ hỏi :

- Người tin tự mình không gặp sai lầm khi võ đoán như thế chứ ?

- Đồng mỗ không võ đoán. Chỉ cần nói ra một cái tên, tôn giá đủ biết rằng đó là hiện thực.

Vu Hồi Kiếm vội hỏi :

- Tên nào ?

- Kim Nhẫn Phật, người đứng đầu Linh Sơn phái.

Vu Hồi Kiếm biến ngay sắc mặt. Lão dán mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, bất giác phá lên cười.

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ! Nếu lão phu nói ngay người đã phán đoán một cách sai lầm, hẳn người không chịu tin đâu !

Đồng Thiên Kỳ chếch môi cười đáp :

- Nhưng nếu Đồng mỗ nói rằng Linh Sơn phái hiểu tường tận Nhật Nguyệt Bang như lòng bàn tay mình thì tôn giá phai tin rồi !

Vu Hôi Kiếm thấy lòng chấn động, lão nghĩ ngợi hồi lâu rồi nhìn Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Đồng Thiên Kỳ, người biết hôm nay lão phu cứu người với mục đích gì không?

Đồng Thiên Kỳ trả lời ngay :

- Để liên thủ với Đồng mỗ, trước tiên tiêu diệt Kim Nhẫn Phật.

Vu Hôi Kiếm phá lên cười lớn :

- Hô hô hô... Những người trong võ lâm có dịp tiếp xúc với người đều nói ngoài võ công ra, trí huệ người cũng hại không kém khiến ai cũng chần chừ.

- Tuy nhiên tôn giá cũng nên biết rằng người tối nay đã nhọc công vô ích.

Vu Hôi Kiếm lắc đầu cười bảo :

- Đồng Thiên Kỳ, những lời người nói đều đúng cả, nhưng lão phu tin rằng công lao mà lão phu đã bỏ ra tối nay không hề uổng phí.

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói :

- Đồng mỗ đã nói trước, chúng ta chẳng cần khách sáo làm gì, cũng không nên vòng vo tam quốc. Tôn giá cứ đem kế hoạch nói ra thử xem !

- Người bức bách lão phu hay sao ?

Đồng Thiên Kỳ buông giọng châm biếm:

- Tôn giá thấy chắc ăn rồi. Đồng mỗ tôi còn bức bách sao được ?

Chợt Vu Hôi Kiếm nhìn đối phương với ánh mắt đe dọa :

- Người nên biết lúc này không còn khả năng kháng cự nữa.

Đồng Thiên Kỳ lẳng lặng gật đầu, bình thản nói :

- Nếu Đồng mỗ sống thì có một ngày sẽ phục hồi công lực.

Vu Hôi Kiếm cũng gật đầu, giọng có phần dịu lại :

- Lão phu sẽ tìm cách cho người nhanh chóng phục hồi nó, với điều kiện Đồng Thiên Kỳ người phải theo sự chỉ huy của Nhật Nguyệt Bang.

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ hỏi vặn lại:

- Tôn giá dám cầm chắc không ?

Vu Hồi Kiếm nhếch môi cười nham hiểm:

- Lão phu tin rằng người nhất định đã nghe nói tới thứ kỳ dược trên đời có thể làm người ta hoàn toàn quên đi quá khứ...

Đồng Thiên Kỳ thoáng giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên. Chàng nói:

- Đồng mỗ tin quả thực có thứ dược vật đó, nhưng dù sao Đồng mỗ cũng làm tôn giá phải thất vọng.

Vu Hồi Kiếm biến sắc thốt lên :

- Người muốn tự tận hay sao ?

Đồng Thiên Kỳ vẫn trầm tĩnh :

- Khi các vị còn chưa chết, Đồng mỗ hiểu rằng mình cần phải sống. Huyết Kiếp Thủ chưa bao giờ hai lời, Đồng mỗ chẳng hề nghĩ đến tự tuyệt.

Vu Hồi Kiếm trấn an cười nói :

- Người nói thế làm lão phu yên tâm rồi ! Bây giờ lão phu muốn thỉnh người đến phân đàn của bốn bang một chuyến.

Nói xong không đợi Đồng Thiên Kỳ trả lời, lão quay người gọi vọng xuống chân núi :

- Bay đâu ?

Nhưng bốn phía hoàn toàn vắng lặng không nghe thấy động tĩnh nào.

Vu Hồi Kiếm bỗng nhiên biến sắc, cất tiếng gọi gay gắt pha lẫn lo lắng :

- Bay đâu cả rồi ?

Xung quanh vẫn lặng ngắt, không thấy bóng người nào.

Vu Hồi Kiếm thấy lòng chấn động biết có chuyện không hay rồi. Lão chợt đánh mặt sang bên, danh giọng hỏi :

- Vị bằng hữu nào dám giỡn mặt lão phu đó ? Có thể vui lòng hiện thân gặp lão phu không ?

Không có tiếng trả lời.

Đối phương có thể chế trụ thủ hạ của mình mà ma quỷ đều không hay biết, Vu Hồi Kiếm không khỏi lo sợ đoán rằng bản lĩnh của người đó không phải tầm thường, đồng thời hành động ắt có mục đích. Rõ ràng hắn chưa đi khỏi nơi này, Vu Hồi Kiếm liền trầm giọng :

- Bằng hữu muốn tự lão phu đích thân mời người ra hiện thân ư ?

Câu nói đó quả nhiên hữu hiệu. Cách đó hai mươi trượng sau một khối đá lớn vắng ra một tiếng nói già nua :

- Việc xấu khó làm, đạo trời luân chuyển, phúc ứng không sai. Cùng hòa thượng ta gặp cảnh cơ hàn mới buộc phải động thủ định cướp đi tiền tiêu, ngờ đâu mới gom được vài mươi lạng bạc vụn đã bị chủ nhân phát giác... Xem ra hòa tượng ta cũng vẫn hoàn cùng rồi !

Đồng Thiên Kỳ liếc mắt trông sang, thấy người này vóc dáng thấp bé gầy guộc, hai mắt ti hí như hai hạt đậu, mặt mũi cáu bần, mi dày rũ xuống, mình mặc tấm áo cà sa rộng thùng thình như một cái túi vải, chân mang đôi giày cỏ, quần chằng ra quần và không biết trước nó là màu gì nữa. Cứ theo đầu tóc trắng xóa mà phán đoán thì lão nhân này tuổi đã ngót nghét tám mươi.

Vu Hồi Kiếm vừa thấy người đó đã biến sắc, bụng bảo dạ :

"Thì ra là hấn ? Việc tối nay e không xong rồi !"

Lão hăng giọng nói to :

- Nguyên là Vô Duyên Tăng giá lâm, lão phu thất nghênh !

Cùng hòa thượng hay là Vô Duyên Tăng nhường đôi mày bạc nói :

- Quả thực ta là hòa thượng vô duyên, mới một lần gắng gổ làm càn đã bị phát giác. Vạn mong thí chủ người không nể mặt ma cũng xem mặt Phật mà tha cho Cùng hòa thượng ta lần này...

Lão nói xong chấp tay hợp thập hành lễ.

Vu Hồi Kiếm ngạc nhiên hỏi :

- Vô Duyên, người nói nể mặt Phật nào thế ?

Vô Duyên Tăng nói một cách bí hiểm:

- Sao lại mặt Phật nào ? Nếu không lão hòa thượng ta nửa đêm khuya khoắt mò tới đây làm chi ? Thí chủ người làm người thông tuệ thì cần gì hỏi Cùng hòa thượng ta nữa ?

- Vô Duyên Tăng, người đừng dông dài nữa. Lão phu biết rõ người tới đây mấy ngày nay rồi.

Không đợi Vu Hồi Kiếm nói hết, Vô Duyên Tăng vội cướp lời :

- Ủ phải, kể cũng có sớm thật ! Cùng hòa thượng ta không tin mình xúi quẩy mãi muốn tìm được người hữu duyên cho nên lặn lội tìm đến đây mấy ngày rồi.

Lão nói tới đó liếc mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ.

Vu Hồi Kiếm cười nhạt hỏi :

- Nếu nói vậy, người cũng vì Đồng Thiên Kỳ mà tới ?

- Chưa sao ? ở đây ngoài thí chủ người chỉ còn vị tiểu thí chủ đó có duyên với cùng hòa thượng ta thôi...

Lão lại nhìn Đồng Thiên Kỳ nói tiếp:

- ài ! Tiểu thí chủ thần sắc không được bình thường ý chừng mang bệnh rồi

Nhưng không sao ! Thầy thuốc không sợ bệnh, Phật độ người có duyên... Cùng hòa thượng ta bắt tài nhưng cũng giúp tiểu thí chủ một phen !

Đồng Thiên Kỳ này giờ chưa lên tiếng bây giờ mới cười nhạt hỏi :

- Tôn giá chắc từ Linh Sơn phái tới ?

Vô Duyên Tăng đưa tay hợp thập, trả lời lấp lửng :

- Tiểu thí chủ nói gì hòa thượng ta đâu dám phân đối.

Đồng Thiên Kỳ lại nhếch môi cười khinh khỉnh :

- Tôn giá cho rằng Đồng môn và Linh Sơn phái của người có duyên ư ?

- Thiện tâm thoát tục, Phật môn lại vô ân oán. Đồng thí chủ không gây ân oán gì với nhà Phật, ắt với Linh Sơn cũng thế, can gì không có duyên ?

Vu Hồi kiểm tức giận chen vào :

- Vô Duyên Tăng ! Người cho rằng Đồng Thiên Kỳ lúc này có thể tự mình làm chủ được ư ?

Vô Duyên Tăng đáp :

- Cùng hòa thượng ta xưa nay vốn vô duyên. Đêm nay khó khăn lắm mới kết được thiện duyên, e rằng không được thí chủ người tán thành thì không xong rồi!

Vu Hồi Kiểm lạnh giọng :

- Vô Duyên Tăng, người chẳng cần giả ngây giả dại với ta nữa. Mục đích của ta và người đến đây làm gì đã rõ. Muốn được người trước hết phải thắng lão phu đã.

Vô Duyên Tăng biến sắc nói:

- Ngăn cản hòa thượng kết thiện duyên ấy là đối địch với Phật ta rồi ? Hòa thượng ta có liều cái mạng này cũng là bảo hộ Đức Phật đó !

Vu Hồi Kiểm liếc xéo Vô Duyên Tăng nói :

- Người định đưa Kim Nhân Phật ra mà dọa lão phu đấy ư ?

Vô Duyên Tăng đưa tay hợp Phậ đáp:

- A Di Đà Phật ! Dù Phật không khai sát giới nhưng tăng lại được Hộ pháp !

Vu Hồi Kiểm phần uất bốc cao, dần giọng :

- Rất tốt ! Ta và người cần tranh chấp sinh tử tồn vong trước đã.

- Phật nói : Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục. Lão thí chủ chẳng lẽ giúp hòa thượng ta việc đó ?

Vu Hồi Kiếm thấy lão tăng kia quyết không nhân nhượng liền tỏ ra do dự.

Lão do dự chẳng phải vì sợ võ công thua kém đối phương mà chủ yếu vì Nhật Nguyệt Bang chưa có quyết định cụ thể đối phó với Linh Sơn phái. Lão thầm tính:

"Phải tìm phương pháp để giải quyết, trước mắt không nên gây xung đột".

Nghĩ thế, Vu Hồi Kiếm liền hỏi :

- Vô Duyên Tăng, người thực muốn đối địch với Nhật Nguyệt Bang chúng ta ư ?

Vô Duyên Tăng cười đáp :

- Thí chủ cản trở cùng hòa thượng ta kết thiện duyên, ta không còn đường nào khác để đi nữa rồi !

- Vô Duyên Tăng người chớ biện bạch làm gì. Lão phu đã tới sớm hơn người một bước nên hẳn là sở hữu của lão phu là chuyện đương nhiên.

Vô Duyên Tăng đứng đĩnh nói :

- Thiện duyên trong thiên hạ ai cũng có thể kết, cũng như bảo vật thì vô chủ, người nào trông thấy đều có phần.

Vu Hồi Kiếm vặn lại :

- Người đâu phải là tiền tài mà có thể phân chia được ?

- Vậy người cho rằng duyên này do người kết hay sao ?

- Chỉ cần Linh Sơn phái các người đề xuất được một biện pháp hợp lý, lão phu không kết duyên này cũng được.

Vô Duyên Tăng nói :

- Biện pháp thì cũng có biện pháp. Tuy nhiên cùng hòa thượng ta muốn hỏi Đồng thí chủ vài câu xem đã.

Không chờ Vu Hồi Kiếm trả lời, lão quay sang Đồng Thiên Kỳ :

- Tiêu thí chủ người có ý cùng hòa thượng ta kết thiện duyên không ?

Đồng Thiên Kỳ hỏi lại :

- Tôn giá cho rằng có khả năng đó không ?

- Chính câu này cùng hòa thượng ta hỏi thí chủ người mà !

Đồng Thiên Kỳ không đáp, lại hỏi :

- Đại khái tôn giá đã gặp Thù Long Tăng chưa đã ?

- Gặp thì gặp rồi. Nhưng tục ngữ có câu : Ta khi này, mày khi khác. Phật ta không nhớ chuyện đã qua.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt, lại hỏi :

- Chẳng lẽ Đồng mỗ so với hai người kia có lợi cho Linh Sơn phái hơn ư ?
- Cùng hòa thượng ta nói chuyện đã qua là xong, lợi hay không thì cũng thế, chẳng nên nhắc lại làm gì.

Vu Hồi Kiếm giận dữ quát lên :

- Vô Duyên hòa thượng, sao người không đưa biện pháp hợp lý nào đi còn nói lằng nhằng gì mãi ?

Vô Duyên Tăng vẫn cười điềm nhiên :

- Biện pháp này có gì mà không hợp lý ? Linh Sơn phái đã mất hai cao thủ, còn thí chủ người đã mất gì mà đòi người này chứ ?

Vu Hồi Kiếm chỉ mười bảy tử thi nằm la liệt trên mặt đất cất giọng :

- Mất gì ư ? Chẳng lẽ những kẻ nằm đây là người của Linh Sơn phái ?

Vô Duyên Tăng cười nói :

- Giả sử thí chủ người xuất thủ sớm thì đâu đến nỗi xảy ra hậu quả này ?

Nghe lời này, Vu Hồi Kiếm chợt im bật. Bởi vì lão không thể thừa nhận rằng nếu Đồng Thiên Kỳ không mang bệnh thì lão không phải là địch thủ của chàng.

Vô Duyên Tăng thấy vậy chỉ cười thầm, rồi quay sang Đồng Thiên Kỳ nói :

- Tiểu thí chủ, bây giờ vận mạng người ở trong tay người đó !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt hỏi :

- Tôn giá giúp Đồng Thiên Kỳ ắt phải có điều kiện gì chứ ?

Vừa nghe lời này, Vu Hồi Kiếm ngậm vận công lực vào song chưởng.

Quét mắt nhìn Vu Hồi Kiếm, Vô Duyên Tăng cùng ngậm vận công lực, trầm giọng :

- Hòa thượng ta muốn hỏi tiểu thí chủ đây một câu nữa.

Đồng Thiên Kỳ cười lạnh lạnh cướp lời :

- Tôn giá định hỏi xem Đồng mỗ có chịu trung thành với Linh Sơn phái không chứ gì ?

- Tiểu thí chủ quả nhiên là trí huệ hơn người, đọc được ý nghĩ kẻ khác.

- Giả sử Đồng mỗ lúc này làm tôn giá thất vọng, chắc tôn giá không ngờ tới việc này ?

Vô Duyên Tăng sửng sốt buột miệng :

- Con sâu cái kiến cũng còn tham sống, tiểu thí chủ...

Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói :

- Cách nhìn của tôn giá không giống Đồng mỗ rồi !

Vu Hồi Kiếm đến đây thấy nhẹ cả người liền chêm lời :

- Vô Duyên Tăng, người thật đúng với danh hiệu, không thể có duyên phận với bất kỳ ai.

Do ngưỡng mà thành oán, đôi mắt ti hí của Vô Duyên Tăng hiện sát cơ. Lão cố trấn tĩnh nói thêm :

- Lão thí chủ, hòa thượng ta còn một biện pháp nữa.

Vu Hồi Kiếm biết Đồng Thiên Kỳ bất khuất liền cười bảo :

- Vô Duyên Tăng người cứ nói !

Lão hòa thượng cười nham hiểm :

- Thí chủ đã nói, con người không phải tiền tài nên không thể phân chia được, bất kỳ ai được thì đối phương đều cho là không công bằng. Đúng thế chứ ?

Vu Hồi Kiếm ngơ ngác, không đoán ra ý đối phương ra sao vội hỏi :

- Vậy thì người có cách xử lý nào cho công bằng đây ?

Mắt Vô Duyên Tăng lại hiện sát cơ. Lão nói chậm chậm :

- Có thì cũng có, không thì cũng không.

Thiên Huyền Kiếm đang sợ Đồng Thiên Kỳ được sống. Lão hiểu ra thâm ý của lão hòa thượng liền không nhịn được cất lời phụ họa :

- Xem ra đó là cách duy nhất có thể thực hiện.

Vu Hồi Kiếm trừng mắt quát :

- Tất đàn chủ không được lăm lời !

Vô Duyên Tăng cười hỏi :

- Chẳng lẽ thí chủ không đồng ý với quan điểm này ?

Vu Hồi Kiếm do dự hồi lâu, cuối cùng biết không thể khuất phục được Đồng Thiên Kỳ liền đáp :

- Được, lão phu tán thành biện pháp của người, nhưng ai xử lý hấn ?

Lão đưa mắt về phía Đồng Thiên Kỳ.

Vô Duyên Tăng chỉ Thiên Huyền Kiếm nói :

- Vị thí chủ bị mất một cánh tay kia nhất định giúp chúng ta giải quyết vụ việc này !

Thiên Huyền Kiếm nghe nói mừng rơn liền đáp không cần suy nghĩ :

- Đệ tử nguyện làm thay nhị vị tiền bối !

Dứt lời lại nhặt thanh trường kiếm lên sấn sổ đi về phía Đồng Thiên Kỳ.

Cách chàng chỉ một thước, lão dừng lại dắc ý cười nói :

- Đôi mắt lão vẫn những tia sáng thâm độc, lão vung kiếm hướng vào cổ họng Đồng Thiên Kỳ.

Chàng vẫn ngồi yên, mắt không hề nhắm, sắc mặt không biểu lộ tí sợ hãi nào, chỉ hiển hiện nỗi căm hận.

Trong khi ánh kiếm lóe lên, lưỡi kiếm sắp phạt đứt yết hầu của Đồng Thiên Kỳ thì Vu Hồi Kiếm và Vô Duyên Tăng cùng trông thấy một đạo hồng quang bay thẳng tới.

"Keng" một tiếng, thanh "Thiên Huyền Kiếm" bị bắn bay giạt đi rơi xuống cách Đồng Thiên Kỳ có tới năm sáu thước, còn bản thân lão Thiên Huyền Kiếm Tất Vũ cũng bắn đi xa tới ba bốn thước. Lão chưa kịp chạm chân xuống đất đã thấy trước mặt xuất hiện một bông cúc màu hồng.

Vu Hồi Kiếm và Vô Duyên Tăng không kịp nhìn ra thương thế của Tất Vũ ra sao, bốn con mắt cùng nhìn chăm chăm vào bông cúc nằm dưới đất. Cả hai cái miệng đồng thanh thốt lên đầy vẻ kinh hoàng :

- Sứ giả của Vạn Hoa Cốc...

- o O o -